

RACÓ DELS JOVES ARTISTES DE VILOBÍ

L'ALTRE CANTÓ DEL MÓN

Sóc la Mariona, una noia de 13 anys força geniuda i figueta.

Vull explicar-vos una història maca i trista a la vegada a on jo en sóc la protagonista.

Anava per la rambla, sola, estava enfadada. Tothom em deia que només mirava per mi i que això no estava gens bé. I, és que jo estava acostumada a un ambient a on la gent tenia el que volia, doncs no faltaven diners.

Vaig tirar rambla avall i em vaig dirigir cap a la part vella de la ciutat. De sobte, vaig relliscar i, plaf! vaig caure tota jo per terra. Ostres! Què és això?... Un forat! És un forat!. Penseu que per un forat no n'hi ha per tant, però és que no era un forat normal. Era petitet, d'uns 2 centímetres de diàmetre aproximadament. Vaig mirar a veure si algú m'estava observant. No, ningú mirava. Em vaig ajupir i vaig mirar per aquell forat.

Sabeu què vaig veure?... l'altre cantó de món!

Des d'aquell forat anava veient com molta gent s'estava matant per guerres. Els països més grans i rics se n'aprofitaven del més petits.

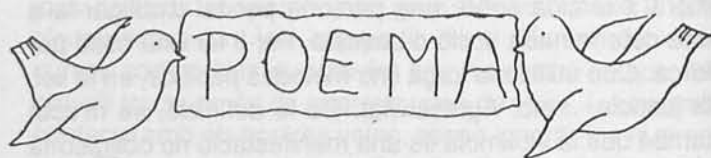
Sabeu? No entenc com hi ha gent capaç de matar a d'altres persones, com hi ha persones capaces de torturar i no respectar els drets humans de les persones, com hi ha gent que guanya molts diners a base de que d'altres s'estiguin matant (venedors d'armes), com hi ha persones que passen fam i que no trenen ni casa i estan a la misèria, com hi ha infants que ploren per fam quan aquí a Europa mateix es llença llet. Això és el que no entenc ni ho entendre mai. Sé que hi ha persones més bones que d'altres però, fins arribar al límit en que deixin que passi tot això?

A mi, personalment, em fan molta ràbia les persones que saben aquest problema, saben perfectament que hi ha gent que mort al món injustament però no fan res per elles, poc o molt, tots podem col.laborar per un món millor.

Vaig entendre que el meu món, nostre món, estava en perill. Tots podem volar en menys de 5 minuts i ningú se'n salvarà, ¡No hi ha dret! ¡Jo vull viure! ¡Jo tinc dret a viure!

Torno a estar empipada, trista, un llàgrima em corre galta avall.

M'agradaria que aquest 30 de gener tothom sortís al carrer i cridés ben fort: VOLEM VIURE!, VOLEM

Al món hi hauria d'haver:

pau, amistat,
esperança i llibertat.

Així és el que ha de ser.

Un món sense odis,

sense guerra,

sense desous,

tot fora de la terra.

Violència? un mot estrany

que ens fa caure al parany,

que no ens deixa fer el bé,

ni ens porta a cap carrer.

Amistat entre països,

llibertat per a tots:

blancs, negres i grises.

Això ho podem aconseguir

si som humils de cor

si sabem compartir

i de fer el bé no tenim por.

I així un altre dia

es farà realitat,

aquests somni tant esperat

que desitgem amb alegria.

